

THEATERKRANT

RISICOVOL PERFORMANCELUIK OP WELCOME TO THE VILLAGE

Marijn Lems

30 juli 2019

Het Leeuwarder muziekfestival Welcome to The Village timmert sinds vorig jaar ook flink aan de weg met een performanceluik. Dit jaar staat het programma in het teken van het thema ‘hedendaagse spiritualiteit’, wat een gevarieerde reeks performances en installaties oplevert.

Het is niet makkelijk om aan een bestaand festival een theaterprogramma toe te voegen. Het medium heeft vaak andere eisen dan muziekoptredens, zeker als het voorstellingen betreft die bij enige concentratie gebaat zijn.

Het strekt Welcome to The Village dan ook tot eer dat er niet alleen voor performances is gekozen die wel tegen een stootje kunnen. Het programma kent juist een behoorlijke focus op wat kwetsbaarder werk, dat helemaal past in het thema van 'hedendaagse spiritualiteit' dat door de curators is uitgekozen. De risicovolle aanpak zorgt er echter ook voor dat niet ieder werk even sterk tot zijn recht komt.

In het geval van *Sparks* van Francesca Grilli ligt dat eenvoudigweg aan het werk zelf – het concept is te zwak uitgewerkt om tot de verbeelding te spreken. Een voor een wordt het wachtende publiek door een kind meegenomen naar een tent, waar ze de toeschouwer aan een handlezing onderwerpen – en dat is het wel zo'n beetje. De maskers die de kinderen dragen zijn een te kleine ingreep om enige vervreemding teweeg te brengen, en de Nederlandse kindacteurs zijn door de Italiaanse Grilli niet strak genoeg geregisseerd om het geheel voorbij de eerste betekenislaag te doen komen. Het levert een installatie op die geheel en al drijft op het idee dat het bijzonder is dat kinderen de leiding nemen en de toekomst voorspellen – en dat is te weinig.

Heel wat intrigerender is *Mass bloom exploration* van de Deense Recoil Performance Group. In een soort plastic broeikas in het midden van een open tent leeft een performer samen met tweehonderdduizend meelwormen, om wie ze heen beweegt terwijl zij langzaam een grote hoeveelheid wit schuimplastic verorberen. De symbiotische relatie tussen de mens en de insecten, die op het afval van de homo sapiens kunnen overleven, roept vragen op over de overlevingskansen van beide soorten in een wereld die grote ecologische veranderingen doormaakt. Bovendien nodigt het trage tempo van de bewegingen uit tot een bijna meditatieve onderdompeling in het geheel, die nog kracht wordt bijgezet door een lange, poëtisch-filosofische monoloog die op koptelefoons te beluisteren is.

Hier speelt de festivalcontext de installatie echter parten. Vanwege het luide omgevingsgeluid en de algehele hap-snap-vibe van een muziekfestival waarop zo veel te zien is, is het bijna onmogelijk om je aan *Mass bloom exploration* over te geven. De foto's in het publiciteitsmateriaal lijken te laten zien dat het werk oorspronkelijk voor een afgesloten ruimte gemaakt is, en het vermoeden rijst dat een dergelijke omgeving wel de concentratie kan bieden die het werk nodig heeft.

De laatste voorstelling die ik op *Welcome to The Village* zag paste echter volmaakt in de rest van het festival. *Ghost writer & the broken hand break*, de nieuwste voorstelling van de Vlaamse performancekunstenaar Miet Warlop, heeft de sfeer van een hypnotiserend concert. Drie dansers tolleren continu om hun as, waarbij ze ieder een verschillende plek in de ruimte innemen, gekaderd door een profielspot. Langzaam bouwen ze door korte ademstoten, zang en ritmes op hun eigen lichaam een muzikale basis op, die overgaat in heuse, stampende songs. Terwijl ze nog altijd doordraaien, wordt hun door een technicus een gitaar aangereikt, of een drum, of een bekken.

De bezwerende repetitiviteit van *Ghost writer & the broken hand break* is weldadig. Door het uit elkaar trekken van de elementen van een popsong zie je plotseling in gedeconstrueerde vorm hoe een groep zich langzaam maar zeker tot een organisch geheel kan smeden, zonder ooit oogcontact te maken – het continue draaien verhindert dat immers. Het individueel samenzijn slaat over op het publiek – tegenstrijdig genoeg werkt het feit dat de performers steeds op hun eigen eilandje blijven bevrijdend, en voel je je des te meer bij hen betrokken.

Als Warlop tot twee keer toe de beweging plotseling stilzet, heeft dat een verpletterende impact, alsof we collectief uit een trance ontwaken. *Ghost writer & the broken hand break* brengt de werelden van performance en muziek op volmaakte wijze samen en is daarmee het hoogtepunt van een zeer boeiende festival dag.

Foto: *Mass bloom exploration* van Recoil Performance Group, Hans Jellema

THEATERKRANT

GERELATEERDE ARTIKELN

Geen gerelateerde artikelen

